

ДЖЕФРИ АРЧЪР

ИЗХВЪРЛЕН ОТ КАСТАТА

Превод от английски: Елена Кодинова, 2010

chitanka.info

ИЗХВЪРЛЕН ОТ КАСТАТА [0]

Шофьорът на червеното порше кабриолет натисна леко спирачките, изключи от скорост, спря на светофара и си погледна часовника. Закъсняваше с няколко минути за обяд. Докато чакаше да светне зелено, забеляза няколко мъже, които гледаха завистливо автомобила му, и жени, които му се усмихваха.

Джамуал натисна съвсем леко газта. Двигателят измърка като ленив тигър и усмивките станаха още по-широки. Повечето очи, насочени към него, бяха на мъже. Когато светна зелено, чу вляво от себе си рева на друг двигател. Обърна се и видя едно ферари да ускорява, а след това да се промушва през гъстия предобеден трафик. Натисна здраво газта и подгони человека, който се опита да му попречи на шоуто.

Спирачките на ферарито изскърцаха, колата спря на следващия светофар и избягна на косъм удара с една крава, изпречила се като пътно заграждение на шосето. Джамуал се изравни със съперника си и не можа да повярва на очите си. Младата жена зад волана му хвърли само бегъл поглед, а той не преставаше да я зяпа.

Когато светна зелено, дамата отново натисна газта и го остави да йдиша праха. Джамуал включи на първа и се втурна след нея, оглеждайки се и за най-малка пролука в трафика, която би му дала възможност да я изпревари. Едната му ръка бе залепена за кормилото, а другата — за клаксона. Минаваше от платно в платно на една боя разстояние от велосипеди, рикши, таксита, автобуси и камиони, които нямаха никакво намерение да му направят път. Дамата изобщо не му се даваше и той успя да я настигне, чак когато тя спря неохотно на следващия светофар.

Джамуал се изравни с нея и я разгледа по- внимателно. Носеше елегантна кремава копринена рокля. И нейният дизайн — също като на

колата — можеше да е дело само на италианец, макар че майка му със сигурност нямаше да одобри късата пола, която за негово удоволствие разкриваше прекрасните й крака. Погледът му се върна на лицето ѝ, но тя отново натисна газта и отпраши надалеч. Когато се изравниха на следващото кръстовище, тя се обърна към него и усмивка озари цялото ѝ лице.

Този път, когато пак светна зелено, Джамуал беше в готовност и двамата потеглиха едновременно — заедно профучаваха покрай велосипедисти, крави и рикши, докато не им се наложи да заковат на място по настоящия знак на един пътен полицай. Когато ченгето им махна да продължават, Джамуал излетя като ловна хрътка след дивеч и за първи път успя да вземе преднина. Но победоносната му усмивка замръзна, защото в огледалото за обратно виждане видя как дамата с ферарито забави и зави към хотел „Тадж Махал“. Изруга, скочи върху спирачките и направи обратен завой, който предизвика взрив от клаксони, размахване на юмруци и порой от груби епитети. Но за него най-важното беше да не я изгуби от погледа си.

Видя я да слиза от колата пред хотела и да подава ключовете на пиколото. Джамуал изскочи от поршето без да си прави труд да отваря вратата, хвърли ключовете на пиколото и затича след жената по стълбите на хотела. Когато влезе във фоайето, я видя как изчезва в един асансьор. Проследи на кой етаж ще слезе — първата спирка беше на мецанина: модни бутици, фризьорски салон и френско бистро. Дали щеше да се бави минути или часове? Джамуал се приближи към рецепцията.

— Видяхте ли това момиче? — попита той администратора.

— Както и всички останали мъже във фоайето, сахиб.

Джамуал се ухили.

— Познавате ли я?

— Да, сахиб, това е госпожица Чаудури.

— Дъщерята на Шиам Чаудури?

— Така мисля.

Джамуал отново се усмихна. Няколко телефонни обаждания и щеше да научи всичко, което го интересуваше за дъщерята Шиам Чаудури. А до следващата им среща вече ще е включил на скорост. Чудеше се само как не я бе срещал преди. Вдигна телефона за гости на хотела и набра градски номер.

— Здрави, Сунита. Задържаха ме на работа. Оказа се, че някой има спешна нужда от мен. Ще си наваксаме довечера. Да, разбира се, че помня — каза той, като не сваляше очи от асансьора. — Да, да, довечера ще вечеряме. Ще се видим към осем — обеща той.

Вратата на асансьора се отвори и тя излезе с плик на „Ферагамо“.

— Трябва да тръгвам — каза той. — Не мога да карам хората да чакат. — Затвори телефона, точно когато тя мина покрай него. Настигна я бързо.

— Не искам да ви притеснявам... — започна той.

Тя се обърна и му се усмихна мило, но не се спря.

— Не ме притеснявате, но точно в момента не си търся шофьор.

— А гадже? — попита той веднага.

— Не, благодаря. Не мисля, че можете да издържите на напрежението.

— Е, защо да не разберем това днес на вечеря?

— Колко мило, че ме каните — отвърна тя, без да забавя крачка.

— Но вече имам уговорка за вечеря.

— Ами утре?

— Туй наше вечно „утре“, „утре“, „утре“...

— ... пълзи от ден на ден с крачета ситни — довърши цитата^[1] той.

— Съжалявам — каза тя, когато николото ѝ отвори вратата, — но нямам и един свободен миг.

— А какво ще кажете за кафе? — попита Джамуал. — В момента съм свободен.

— Не се и съмнявам — отвърна тя. Най-накрая се спря и го разгледа по- внимателно. — Ти, Джамуал, май наистина си забравил какво се случи последния път, когато се видяхме.

— Последния път, когато се видяхме? — повтори Джамуал, който — нетипично за него — бе изгубил ума и дума.

— Да. Върза ми плитките на възел.

— И това много ли е лошо?

— Повече от лошо, защото после ги върза около стълба на една улична лампа.

— Как завърши този позор?

— Заряза ме.

— Не си спомням. Сигурна ли си, че съм бил аз? — добави той.
Отказваше да се предаде.

— Уверявам те, Джамуал, че случката се е запечатала завинаги в съзнанието ми.

— Поласкан съм, че още помниш името ми.

— Ти ме ласкаеш — каза тя, като пак му се усмихна мило, — защото не помниш моето.

— Много отдавна ли беше това? — не спря да прави опити за контакт той, дори когато тя се беше вече качила в колата.

— Очевидно достатъчно отдавна, за да ме забравиш.

— Но може би оттогава съм се променил...

— Знаеш ли, Джамуал — прекъсна го тя, докато запалваше двигателя. — Бях започнала да се чудя дали все пак не си пораснал през тези години. — Джамуал се изпълни с надежда. — И ако ми беше отворил вратата, можеше и да ме убедиш. Но ти си останал същия арогантен, самовлюбен инфантил, който си въобразява, че всяко момиче му е навито, само защото е син на махараджа. — Включи на първа и се отдалечи.

Джамуал стоеше без да помръдва и гледаше как ферарито се включи в следобедния трафик. Но нямаше как да знае, че тя често поглежда в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че той няма да помръдне, докато не изчезне от полезрението му.

Джамуал пое бавно към офиса си на Бей стрийт. За час разбра всичко, което го интересуваше за Ниша Чаудури. Секретарката му беше правила подобни проучвания няколко пъти в миналото. Ниша беше дъщеря на Шиам Чаудури, един от най-големите индустриски на страната. Беше учила в Париж, преди да отиде да учи моден дизайн в университета „Станфорд“. Щеше да се дипломира през лятото и се надяваше да си намери работа в някоя от водещите модни къщи, когато се върне в Делхи.

Това, което секретарката му не успя да изрови, му казаха клюкарските колонки във вестниците. Ниша е забелязвана често с известен автомобилен състезател, което отговори и на още два въпроса. Няколко пъти ѝ предлагали да се снима като модел, както и роля във филм на Боливуд, но тя всеки път отказвала, тъй като искала да се съсредоточи върху следването си в „Станфорд“.

Джамуал вече се бе примирил, че Ниша Чандури ще се окаже поголямо предизвикателство, отколкото момичетата, с които излизаше напоследък. Сунита Десаи, с която трябваше да обядва, беше последното му завоевание от поредица несериозни връзки. Тя бе успяла да го задържи по-дълго от очакванията му, но това щеше бързо да се промени — той вече си бе набелязал нейна заместничка.

Джамуал изобщо не се кахъреше с кого спи. Не му пушкаше за цвета на кожата и вярата на момичетата. Те бяха без значение, когато угасеше лампата. Единственото, за което внимаваше, е да не спи с момиче от неговата каста на раджпутите^[2]. Страхуваше се накрая да не му стане съпруга. Решението беше право на родителите му, а най-важното, за което щяха да настояват, е да се ожени за девствено момиче.

Щом усетеше, че е време да продължи нататък, той пушкаше в ход добре отрепетираната си реплика:

— Нали си наясно, че нямаме абсолютно никакъв шанс за дълготрайна връзка. Ти си напълно неприемлива за родителите ми.

Тази фраза имаше опустошителен ефект, особено изречена сутрин преди да си тръгне. Девет от десет момичета никога повече не му проговаряха, а срещу името на десетата в черното му тефтерче имаше отметка, означаваща „навита по всяко време“.

Джамуал възнамеряваше да продължава да живее по този приятен начин, докато родителите му не решат, че е дошло време да се задоми и не му изберат невеста. Тогава ще създаде деца, от които поне две ще са момчета, така ще изпълни повелята на традицията за наследник и резерва.

И тъй като го деляха няколко месеца от трийсетия му рожден ден, той подозираше, че майка му вече е съставила списък със семействата, чиито дъщери ще бъдат преслушани за съпруги на втория син на махараджата.

След това одобрените кандидатки ще бъдат запознати с Джамуал. Може дори да му позволят да изкаже мнение, при положение че родителите му не са единодушни. Ако случайно някоя от претендентките е надарена с ум и красота, това ще се смята за бонус, но няма да повлияе особено на изхода от битката. А що се отнася до любовта, тя може да дойде впоследствие, пък ако не стане, Джамуал винаги можеше да се върне към предишния си живот, макар и малко

по-дискретно. Никога не се бе влюбвал и предполагаше, че това няма да му се случи.

Джамуал вдигна телефона на бюрото си и набра номера, който знаеше наизуст. Поръча на другата сутрин да изпратят на Ниша букет червени рози — цветя за приветствие; Сунита щеше да получи букет бели лилии — цветя за сбогуване.

Същата вечер Джамуал закъсня с няколко минути за срещата си със Сунита — нещо обикновено в Делхи, където трафикът е напълно непредвидим.

Преди да изкачи и последното стъпало, прислужницата отвори вратата, а Сунита излезе от всекидневната, за да го посрещне.

— Каква прекрасна рокля — каза Джамуал. Вече я бе свалял няколко пъти.

— Благодаря — отвърна Сунита, докато той я целуваше по двете бузи. — Двама приятели ще вечерят с нас — продължи тя. Хванати под ръка тръгнаха към всекидневната. — Мисля, че много ще ги харесаш.

— Извинявай, че трябваше да отложа обядта в последния момент — каза той, — но бях много зает с офертата за покупка на една компания.

— И успя ли да я купиш?

— Все още работя по въпроса — отвърна Джамуал, докато влизаха във всекидневната.

Гостенката се обърна с лице към него и впечатлението му — вече второто поредно, беше също така поразяващо като първото.

— Познаваш ли приятелката ми от училище Ниша Чандури? — попита Сунита.

— Наскоро се видяхме случайно — отвърна Джамуал, — но не са ни запознали официално. — Взря се в очите й, докато се ръкуваха.

— А това е Санджай Промит.

— Чувал съм много за теб — каза Джамуал на другия гост. — И разбира се, съм ти голям почитател.

Сунита подаде на Джамуал чаша шампанско, без да пуска ръката му.

— Къде ще вечеряме? — попита Ниша.

— Запазих маса в „Копринената орхидея“ — отвърна Сунита. — Надявам се, че обичате тайландска кухня.

След време Джамуал не помнеше много подробности от тази първа среща — както после често я наричаше Ниша. Единственото, което беше сигурно, е, че не можеше да свали очи от нея. Когато оркестърът засвири, той я покани на танц. За общо раздразнение на компанията им, двамата не се върнаха на масата до почивката на музикантите, а в края на вечерта се разделиха с голямо нежелание.

И двамата със Сунита мълчаха, докато я караше към дома ѝ. Нямаше за какво да си говорят. Когато слезе от колата, без да го целуне за движдане, само каза:

— Ти си лайно, Джамуал. — Това означаваше, че сигурно няма да приеме цветята за сбогом.

На следващата сутрин Джамуал изпрати на Ниша с букета от рози написана на ръка покана за обяд. При всяко иззвъняване на телефона на бюрото му очакваше с надеждата да чуе: „Благодаря за красивите цветя. Къде ще се видим за обяд?“. Но тя така и не се обади.

В дванайсет часа той реши да ѝ звънне на домашния телефон, за да се увери, че цветята са доставени.

— О, да — каза икономът. — Но когато пристигнаха, г-жа Чаудури вече пътуваше към летището.

— Летището? — повтори Джамуал.

— Взе ранния полет за Лос Анджелис. Госпожица Чаудури започва последния си семестър в „Станфорд“ в понеделник — обясни икономът.

Джамуал му благодари, затвори и натисна копчето на интеркома.

— Намери ми билет за следващия полет за Лос Анджелис — каза той на секретарката си. След това се обади у дома и нареди на прислужника си да му събере багажа, защото заминава.

— За колко време, сахиб?

— Нямам представа — отвърна Джамуал.

Джамуал беше ходил много пъти в Лос Анджелис, но не беше стъпвал в „Станфорд“. След „Оксфорд“ продължи образованието си на източния бряг и завърши бизнес колежа в „Харвард“.

Въпреки че жълтите вестници наричаха Джамуал Рамешуар Сингх милионера плейбой, това не бе съвсем вярно. Джамуал беше наистина принц, втори син на махараджа, но семейното богатство прогресивно се топеше през годините и затова двореца им бе превърнат в хотел „Дворец“. Когато се върна от „Харвард“ в Делхи, единственият му допълнителен багаж беше медал за постижения в математиката и грамота на един от десетте отличници на выпуска си, която сега гордо висеше на стената на тоалетната за гости. Джамуал не опровергаваше публично бохемския си образ от жълтите вестници. Той привличаше точно тези момичета, с които обичаше да си прекарва вечерите, а понякога и нощите.

Когато се върна в родината си, кандидатства за работа като стажант-менеджър в „Радж Груп“, където бързо видяха в него изгряващата звезда. Въпреки че слуховете твърдяха обратното, той често идваше пръв сутрин и оставаше да работи последен до късно.

Но след като излезеше от офиса, влизаше в друг свят, и му се отдаваше със същата енергия и ентузиазъм, каквито проявяваше и на работното си място.

Телефонът на бюрото му иззвъня.

— Колата ви чака, господине.

Джамуал не бе известен с жертвите си заради жени — не му се искаше дори дансинга да прекоси в по-енергичен танц, а да не говорим за целия океан, както в настоящия случай.

След като на следващата сутрин в пет и четирийсет и пет боингът кацна на международното летище на Сан Франциско, той се качи на първото такси, което видя, и се отправи към хотел „Пало Алто“.

Няколко дискретни подпитвания към портиера, придружени с банкнота от десет долара, му осигуриха информацията, от която се нуждаеше. Взе бърз душ, обръсна се, преоблече се, слезе пред хотела, качи се в едно такси и отпътува за университетското градче.

Когато елегантно облеченият млад мъж с вратовръзка от „Харвард“ се появи на регистрацията и попита къде може да намери г-ца Ниша Чандури, дежурната служителка му се усмихна и го упъти към северния блок, стая четирийсет и три.

Докато вървеше през университетското градче, Джамуал забеляза, че няма много студенти, освен любители на ранните кросове и окъснели купонджии. В главата му нахлуха спомени от „Харвард“.

Когато стигна северния блок, не направи опит да влезе в сградата, защото се боеше, че може да я свари с друг мъж. Седна на една пейка срещу входа и зачака. Поглеждаше си часовника през няколко минути и започна да се чуди дали вече не е отишла на закуска. Десетки мисли се бореха в ума му. Какво да направи, ако я види със Санджай Промит под ръка? Ще се измъкне незабелязано, ще вземе самолета до Делхи, ще си поближе раните и ще продължи със следващото момиче. Ами ако е заминала някъде за уикенда и не смята да се връща до понеделник, когато започва семестърът? Имаше няколко неотложни ангажимента в понеделник и онези, с които трябваше да се среща, нямаше да му се зарадват, че е на другия край на света по петите на някакво момиче, което беше виждал само два пъти — е, три пъти, ако броим и инцидента с плитките.

Когато тя излезе, той веднага си припомни защо е обиколил половината земно кълбо, за да седи в осем сутринта на дървената пейка.

Ниша тръгна право към него. Явно не беше познала човека на пейката. Дори когато стана да я поздрави, тя пак не разбра веднага, че е Джамуал. Сигурно защото бе последният човек на земята, когото очакваше да види тук. Изведнъж цялото ѝ лице грейна и най-естественото нещо за него беше да я вземе в прегръдките си.

— Какво те доведе в „Станфорд“, Джамуал? — попита тя, когато той я пусна.

— Ти — отвърна той кратко.

— Но защо... — започна тя.

— Опитвам се да се реванширам задето те вързах за уличната лампа.

— Ако разчитах на теб, още да съм си там — каза тя и се усмихна. — Е, кажи ми, Джамуал, закусва ли вече с друга жена?

— Нямаше да съм тук, ако имаше друга жена — отвърна той.

— Само исках малко да те подразня — каза тя мило, учудена, че той така лесно захапа стръвта ѝ. Друго бе чувала за него. Хвана го под ръка и тръгнаха през моравата.

Джамуал добре помнеше как прекараха остатъка от деня. Закусиха в стола заедно с още петстотин студенти, чиито усти не мълкваха, разходиха се хванати за ръце край езерото — няколко пъти; обядваха в ресторант на Бени в сепаре в ъгъла и си тръгнаха чак когато осъзнаха, че са останали последни в заведението. Мислеха си да отидат на театър или на кино, може би на концерт, дори провериха какво има в „Глоуб“, но накрая само се разхождаха и си говореха.

Малко след полунощ изпрати Ниша до северния блок и я целуна за първи път, но без да прави опити да прекрачи прага ѝ. Жълтите медии бяха пообъркали този детайл, но майка му би го одобрила горещо. Последните му думи преди да се разделят бяха:

— Нали си даваш сметка, че ще прекараме остатъка от живота си заедно?

По време на дългия път обратно към Делхи, Джамуал не можеше да заспи — обмисляше как да съобщи на родителите си новината, че се е влюбил. Веднага щом кацна, се обади на Ниша, за да ѝ каже какво е намислил.

— През седмицата ще отида до Джейпур, ще кажа на родителите си, че съм намерил жената, с която искам да прекарам живота си и ще поискам благословията им.

— Недей, скъпи — умоляваше го тя. — Не мисля, че е разумно да го правиш, когато съм на другия край на света. Може би трябва да изчакаме, докато се върна.

— Да не започваш да се разколебаваш? — попита той тихо.

— Не — отвърна тя спокойно. — Но обмислям как да съобщя новината и на моите родители. Предпочитам да не става по телефона. Баща ми може да е точно толкова против брака ни колкото и твойт.

Джамуал неохотно се съгласи, че е най-добре да изчакат, докато Ниша се дипломира и се върне в Делхи. Помисли си да отиде при брат си в Ченай и да го помоли да му стане посредник, но бързо се отказа, защото си даде сметка, че рано или късно ще трябва да се изправи срещу баща си. Би обсъдил всичко със сестра си Силпа, но знаеше, че колкото и да ѝ се искаше да запази тайната му, нямаше да издържи и до дни щеше да я издаде на майка им.

Джамуал не каза дори на най-близките си приятели защо всеки петък следобед лети за Сан Франциско и защо телефонната му сметка напоследък се е утроила.

С всеки изминал уикенд той все повече се убеждаваше, че е открил единствената жена, която някога ще обича. Освен това осъзна, че не можеше дълго да отлага и трябваше да каже на родителите си.

Всяка събота сутрин Ниша го чакаше на международното летище на Сан Франциско. В неделя вечер той беше от последните пътници, които преминаваха паспортната проверка преди нощния полет до Делхи.

Когато Ниша се качи на подиума, за да получи дипломата си от ректора на „Станфорд“, от петия ред двама горди родители горещо аплодираха дъщеря си.

От дъното на залата един млад мъж ѝ ръкопляскаше също толкова ентузиазирано. Когато Ниша слезе при родителите си и тръгна с тях към тържеството, Джамуал реши, че моментът е удобен да се измъкне. В хотела портиерът му предаде бележка със следната покана:

Джамуал, заповядай с нас на вечеря в „Бел Еър“.

Шиам Чаудури

Още в първите секунди от срещата си с родителите на Ниша той разбра, че са знаели за връзката им. Те недвусмислено му показаха колко се радват да отпразнуват дипломирането на дъщеря им в „Станфорд“ и срещата им с мъжа, в когото тя се бе влюбила.

Вечерята продължи до късно и Джамуал откри, че се чувства много добре в компанията на родителите на Ниша. Де да можеше...

— Да вдигнем тост за дъщеря ми в деня на нейното дипломиране — каза Шиам Чаудури и вдигна чашата си.

— Татко, вече вдигна този тост поне шест пъти — обади се Ниша.

— Така ли? — попита той и вдигна чашата за седми път. — Тогава да пием за дипломирането на Джамуал.

— Боя се, че то беше преди няколко години — отвърна Джамуал.

Бащата на Ниша се засмя и се обърна към евентуалния си бъдещ зет.

— Ако смятате да се жените за дъщеря ми, младежо, значи дойде време да ви попитам как виждате бъдещето си.

— Зависи дали баща ми ще реши да ме лиши от наследство, или просто да ме принесе в жертва на боговете — отвърна Джамуал.

Никой не се засмя.

— Не забравяй — каза бащата на Ниша и остави чашата си на масата, — че ти си син на махараджа, ти си раджпут, а Ниша е дъщеря на...

— Не ми пuka за това — прекъсна го Джамуал.

— Убеден съм, че е така — отвърна Шиам Чаудури.

— Но също така не се съмнявам, че на баща ти му пuka и винаги ще му пuka. Той е горд човек и почита дълбоко хиндуистските традиции. Така че ако решиш да се ожениш за дъщеря ми против волята му, трябва да си готов за последствията.

— Благодаря ви за тези думи, господине — каза Джамуал вече по-спокoen. — Обичам родителите си и винаги ще уважавам традициите им. Но вече направих избора си и държа на него.

— Не само ти трябва да държиш на него, Джамуал — отговори г-н Чаудури. — Ако се опълчиш на желанието на баща си, Ниша ще трябва да доказва цял живот, че е била достойна за това твоето решение.

— Дъщеря ви не трябва да ми доказва нищо, господине — каза Джамуал.

— Не се тревожа за теб.

Ниша се върна в Делхи няколко дни по-късно и се настани в дома на родителите си в Чанакиапури. Джамуал искаше да се оженят колкото се може по-скоро, но Ниша не бързаше, защото искаше той да е сигурен в стъпката, която приема, защото връщане назад няма.

Джамуал за нищо в живота си не беше по-сигурен. През деня работеше усърдно, защото го крепеше мисълта, че вечерта ще види жената, която обожаваше. Вече нямаше желание да се размотава по пазарите за плът, където се забавляваха другите младежи. Модните клубове и бързите коли отстъпиха на посещенията на театър, балет или опера, последвани от тихи вечери в ресторани, за които добрата кухня

бе по-важна от това коя баливудска звезда до кой модел седи и на коя маса. Всяка вечер се разделяше с нея с едни и същи думи:

— Колко още ще трябва да чакам, докато се съгласиш да станеш моя съпруга?

Ниша не виждаше причина да се бавят повече, но решението не беше само в нейната власт.

Една вечер, точно когато Джамуал приключваше работа и се канеше да отиде на вечеря с Ниша, телефонът на бюрото му иззвъня.

— Джамуал, майка ти е. Толкова се радвам, че те чувам. — Той усети как пулсът му се ускори, защото предчувствува какво се кани да му каже. — Надявам се да успееш да си дойдеш до Джейпур за уикенда. Двамата с баща ти много искаме да те запознаем с една млада дама.

Джамуал не се обади на Ниша. Знаеше, че ще трябва лично да й обясни защо има промяна в плановете. Подкара бавно колата си към дома ѝ в Чанакиапури. Чувстваше облекчение, че родителите ѝ бяха заминали за уикенда на гости на роднини в Хидерабад.

Когато Ниша отвори вратата, само с един поглед разбра какво се е случило. Понечи да каже нещо, но той я прекъсна.

— Този уикенд ще отида до Джейпур при родителите ми, но преди да тръгна искам да те попитам нещо.

Ниша се бе подготвила за този момент. Често се страхуваше от раздялата, но беше решила, че няма да плаче пред него. Можеше да го направи по-късно, но не и преди той да си тръгне. Тя заби нокти в дланите си — винаги правеше така като дете, когато не искаше родителите ѝ да разберат, че трепери. След това вдигна очи към мъжа, когото обичаше.

— Искам да се опиташ да разбереш, защо отивам до Джейпур — каза той. Ниша заби още по-силно ноктите в дланите си, само че Джамуал беше този, който трепереше. — Преди да се срещна с баща си, искам да знам още ли искаш да станеш моя жена, защото ако не искаш, аз няма за какво да живея.

— Добре дошъл у дома, Джамуал — каза майка му и целуна сина си. — Толкова се радвам, че намери време да дойдеш при нас за уикенда.

— Приятно е да се върнеш вкъщи — каза Джамуал и я прегърна с любов.

— Е, нямаме време за губене — каза тя, когато влязоха в коридора. — Трябва да се преоблечеш за вечеря. Преди да дойдат гостите имаме да обсъдим нещо много важно.

Джамуал остана в подножието на разкошното мраморно стълбище, докато прислужникът отнасяше багажа в стаята му.

— И аз трябва да обсъдя с вас нещо много важно — каза тихо той.

— Сигурна съм, че може да почака — отвърна майка му и се усмихна. — Защото тази вечер сред гостите ни има някой, който няма търпение да се запознае с теб.

На Джамуал му се искаше да беше казал той тези думи преди да представи Ниша на родителите си. Но се съмняваше, че някога ще посрещнат бъдещата му съпруга с пътека от розови листенца.

— Майко, това, което имам да ви казвам, не може да чака — каза той. — Трябва да го обсъдим преди вечеря. — Майка му тъкмо се канеше да отговори, когато баща му излезе от кабинета си с широка усмивка на лицето.

— Как си, момчето ми? — попита той и се здрависа със сина си, сякаш се бе приbral за ваканцията.

— Добре съм, благодаря ти, татко — отвърна Джамуал и му се поклони според традицията. — Надявам се, че ти също си добре.

— Никога не съм бил по-добре. Чувам, че доста си напреднал в работата. Впечатлен съм.

— Благодаря, татко.

— Сигурно майка ти вече те е предупредила, че имаме малка изненада за теб тази вечер.

— И аз имам една за вас, татко — отвърна той тихо.

— Ново повишение?

— Не, татко. Нещо доста по-важно.

— Плашиш ме, сине. Да отидем в кабинета ми, докато майка ти се преоблече за вечеря.

— Искам и майка да присъства, когато ви съобщавам новината.

Махараджата изглеждаше разтревожен, но покани с жест съпругата и сина си в кабинета. Двамата мъже останаха прави, а дамата седна.

Джамуал се обърна към нея и каза тихо:

— Майко, влюбих се в най-прекрасната млада жена и искам да знаеш, че я помолих да се омъжи за мен.

Съпругата на махараджата наведе глава.

Джамуал се обърна към баща си, който бе стиснал облегалката на креслото с посивяло лице и преди синът му да продължи, каза:

— Никога не съм се намесвал в това как прекарваш времето си в Делхи, дори когато пишеха за теб в жълтите вестници. И аз съм бил млад. Бог ми е свидетел. Винаги съм смятал, че ще изпълниш дълга си към семейството и когато му дойде времето ще се ожениш за някое момиче от своята среда, което и родителите ти одобряват.

— С Ниша сме от една и съща среда, татко. Нека бъдем честни и да признаем, че не обсъждаме средата, а моята каста.

— Не — отвърна бащата, — обсъждаме отговорностите ти към семейството и привилегиите на произхода ти, които си смятал за даденост от деня на своето раждане.

— Татко — започна кротко Джамуал, — не се влюбих, само за да те ядосам. Това, което се случи между мен и Ниша е повод за радост, а не за гняв. Върнах се вкъщи с надеждата да получа благословията ви.

— Никога няма да получиш благословията ми — отвърна бащата. — И ако сглупиш да сключиш този неприемлив брак, повече няма да си добре дошъл в този дом.

Джамуал погледна към майка си, но тя седеше все така със сведена глава и продължаваше да мълчи.

— Татко — каза Джамуал, — няма ли поне да се запознаеш с Ниша, преди да вземеш окончателно решение?

— Не само че никога няма да се запозная с тази жена, но ще забраня на всички от семейството ни да контактуват с нея. Баба ти трябва да склопи очи без да научи за този презрян брак, брат ти, който ще се ожени според традицията, ще остане единственият наследник на титлата и богатството ми, а сестра ти ще се радва на всички привилегии, които ти имаше досега.

— Щом смяташ, че съм се влюбил от глупост, татко, така да бъде. Защото жената, която помолих да стане моя съпруга и майка на

децата ми е красива, интелигентна и невероятно добра. С нея искам да прекарам живота си.

— Но тя не е от кастата на раджпутите — не отстъпваше бащата.

— Тя няма вина, че не е — отвърна Джамуал, — а и аз нямам заслуга, че съм.

— Няма смисъл да продължаваме спора — каза баща му. — Очевидно вече си направил своя избор. Явно честта и името на този дом, които ще накърниш, са без значение за теб.

— Но ако не се оженя за Ниша, след като вече съм дал дума, татко, тогава ще унижа и обезчестя семейството, чието име тя носи.

Махараджата стана бавно от креслото си и изгледа свирепо най-малкия си син. Джамуал никога не бе виждал толкова гняв в очите му. Изправи се, за да посрещне с лице бурята, която се надигаше, но баща му мълчеше и обмисляше думите си.

— По всичко личи, че си решен да се ожениш за тази млада дама против волята на семейството си и че нищо от това, което казвам, няма да предотврати този противен и нежелан от нас съюз. Затова в присъствието на майка ти ти казвам, че се отказвам от теб. Ти повече не си ми син.

Ниша чака повече от час самолетът на Джамуал да кацне и беше наясно с болезнената истина, че след като се връща още същия ден, новините няма как да са добри. Не искаше той да разбере, че е плакала. Реши да го освободи от ангажимента към нея, ако баща му го постави пред избора между нея и семейството му.

Джамуал влезе в салона за пристигащи. Изглеждаше мрачен, но изпълнен с решимост. Прегърна силно Ниша и без да каже нито дума я поведе навън. Тя се боеше от най-лошото, но също мълчеше.

Когато стигнаха до такситата, Джамуал отвори вратата на Ниша, изчака я да се качи и се настани до нея.

— Накъде, сахиб? — попита ведро шофьорът.

— Висшия съд — каза Джамуал с равен тон.

— Защо ще ходим във Висшия съд? — попита Ниша.

— Да се оженим.

Няколко дни по-късно родителите на Ниша организираха подобаваща церемония на моравата пред дома си в Чанакиапури, за да отбележат сватбата на дъщеря си. Празненствата продължиха няколко дни, а кулминацията беше голямо парти с над хиляда гости, сред които обаче не беше нито един член от семейството на Джамуал.

Младоженците танцуваха седем пъти около свещения огън и така окончателно потвърдиха брачните си клетви. Скоро след това стана вече време господин и госпожа Рамешуар Сингх да потеглят на сватбеното си пътешествие.

— Може ли да попитам къде ще прекарате медения месец? — поинтересува се Ноел Кумар.

— Отлитаме за Гоа и ще отседнем за няколко дни в „Радж“ — каза Джамуал.

— Не мога да се сетя за по-прекрасно място, където да прекарате първите си дни като съпруг и съпруга — отбеляза Ноел.

— Сватбен подарък от чичо ти — добави Ниша. — Толкова щедро от негова страна.

— Само се погрижи да ни го върнеш навреме за заседанието на съвета на директорите в понеделник сутринта. Ще обсъждаме нов проект, който Джамуал ще поеме по желание на председателя.

— А ще ми кажеш ли нещо повече за него? — попита Джамуал.

— В никакъв случай — отвърна Ноел. — Върви и се забавлявай на медения си месец. Няма нещо толкова важно, което да не може да изчака, докато се върнеш.

— Ако се повъртим още малко тук — каза Ниша, като хвани съпруга си за ръка, — може да си изпуснем самолета.

Пред входа на къщата се беше събрала огромна тълпа, която хвърляше венчелистчета от невени по пътеката на младата двойка, а после дълго им маха, докато се отдалечаваха с колата.

Четирийсет минути по-късно господин и госпожа Рамешуар Сингх стигнаха на частната писта, където ги чакаше самолетът на компанията с отворена врата и пусната стълба.

— Много ми се искаше някой от семейството ти да бе дошъл на сватбата — каза Ниша, докато си затягаше колана. — Надявах се поне брат ти или сестра ти да се появят.

— Ако го бяха направили, щеше да ги сполети същата съдба като моята — каза Джамуал.

Ниша се натъжи за първи път в този ден.

След два часа и половина самолетът кацна на летището на Гоа, където една кола ги чакаше, за да ги откара до хотела. Бяха планирали тиха вечеря в хотелския ресторант, но щом влязоха в младоженския апартамент, бързо промениха плановете си. Пиколото мигом се изнiza и постави знак „Не ни беспокойте“ от външната страна на вратата. Младата двойка пропусна както вечерята, така и закуската. Успя да се прежали и излезе чак за обяд на следващия ден.

— Да поплуваме преди закуска — каза Джамуал и стъпи на дебелия килим.

— Искаш да кажеш — преди обяд, скъпи — отвърна Ниша. Измъкна се от леглото и тръгна към банята.

Джамуал обу банските си и седна в края на леглото, за да изчака Ниша. Тя се появи след няколко минути в тюркоазен бански, който накара Джамуал да реши, че може да пропуснат и обядта.

— Хайде, Джамуал, денят е прекрасен — каза Ниша и разтвори пердетата на френския прозорец, който водеше към прясно окосена морава, оградена от разкошна тропическа градина с тъмночервени плумерии, оранжеви далии и дъхав хибискус.

Те тръгнаха, хванати за ръце, към плажа, но Джамуал забеляза голям плувен басейн в далечния край на моравата.

— Казвал ли съм ти, скъпа моя, че като ученик спечелих златен медал по гмуркане?

— Не, не си — отвърна Ниша. — Сигурно си се фукал пред някоя друга жена — добави тя и се усмихна.

— Ще съжаляваш за тези думи — каза той, пусна ръката ѝ и се затича към басейна. Стигна до ръба, подскочи и се гмурна умело, така че почти не се образуваха вълни около него.

Ниша също се затича към басейна, като се заливаше от смях.

— Не беше зле — извика тя. — Обзалагам се, че и другото момиче е било впечатлено.

Застана на ръба на басейна за миг, после коленичи и надникна в плитката вода. Когато видя, че към повърхността бавно се издигна струйка кръв, започна да пищи.

Много държа да не се закъснява, направо съм обсебен от тази идея, която е поставена на жестоко изпитание винаги, когато посещавам Индия. И колкото и да се шегувах, да упреквах и направо да крещях на шофьора си, пак закъснях с няколко минути за вечерята, която даваха в моя чест.

Втурнах се в ресторанта на „Радж“ и започнах многословно да се извинявам на домакина си, който изобщо не бе впечатлен, макар че останалите гости вече бяха по местата си. Представи ме на няколко стари приятели, няколко нови познати и на една двойка, която никога не бях виждал преди.

Беше една от онези вечери, които искаш никога да не свършват: рядка комбинация от добра храна, изискани вина и приятен разговор и като доказателство, че си прекарваше невероятно, си тръгнахме последни от ресторанта доста след полунощ.

Срещу мен седеше човек, когото не познавах. Беше хубав мъж, а фигурата му не оставяше никакво съмнение, че на младини е бил добър спортист. Говореше остроумно и интелигентно, имаше мнение за почти всичко — от Сачин Тердулкар (който със сигурност щеше да бъде първият играч на крикет, постигнал 50 стотици) до Раул Ганди (без съмнение бъдещия премиер, ако решеше да се кандидатира). Съпругата му, която седеше от дясната ми страна, притежаваше онази зряла красота, за която непохватните млади момичета можеха само да мечтаят, но никога не можеха да постигнат.

Реших да пофлиртувам с нея с надеждата да предизвикам съпруга й, но той само ме отвя като нахална муха, прекъснала следобедната му дръмка. Отказах се от обречената на загуба битка и подхванах разговор със съпругата му.

Разбрах, че г-жа Рамешуар Сингх работеше за една от водещите модни къщи. Каза ми, че винаги, когато намирала време, посещавала с удоволствие Англия. Не било лесно да откъсне съпруга си от работата му, обясни тя и добави:

- Все още се хвърля през глава.
- Имате ли деца? — попитах аз.
- За жалост не — отвърна тя тъжно.
- И какво работи съпругът ви? — поинтересувах се аз, за да сменя бързо темата.

— Джамуал е член на съвета на директорите на „Радж Груп“. През последните петнайсет години оглавява хотелския им бизнес.

— През последните девет дни отседнах в шест хотела с тази марка — казах ѝ аз. — Рядко съм виждал по-добри.

— О, кажете му го — прошепна тя. — Ще бъде трогнат, особено след като цяла вечер се опитвате да докажете кой от двамата е по-голям мачо — сложи ни елегантно на мястото ни тя.

Когато вечерята най-накрая свърши, всички се изправиха, с изключение на мъжа срещу мен. Ниша заобиколи масата, отиде при съпруга си и чак тогава видях, че той е в инвалидна количка.

Гледах със съчувствие как го избутва навън. Който бе видял как тя го докосна по рамото и му подари усмивка, с която никой от нас не бе удостоен, нямаше как да се усъмни в любовта им.

Той започна безмилостно да я дразни.

— Не спря да флиртуваш с проклетия писател — каза той достатъчно високо, за да го чуя.

— Е, значи все пак успя да те предизвика, скъпи — отвърна му тя.

Засмях се и прошепнах на домакина си:

— Каква интересна двойка. Как изобщо са се събрали?

Той се усмихна.

— Тя твърди, че той я е завързал за улична лампа и я е зарязал.

— А каква е неговата версия? — попитах аз.

— Че са се видели за първи път на един светофар в Делхи... и тя го е зарязала.

И стана една разправия...

[0] По истински случай. ↑

[1] Цитат от „Макбет“, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Членове на една от най-висшите касти в Индия с репутация на добри воини. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.